

глежда повече външна. Тя ми дава симидче съ провисена не него огърлица, на която сж нанизави продупени шекерчета, смокини и сушени круши...

Нана Койчовица, пъкъ малко свѣнлива и скжпа на думитѣ жена, но която има умиленъ погледъ и блага усмивка, като я суруквамъ, сжщо ми натъква на пржчката голѣмъ симидъ, а въ поша ми туря червени ябълки и сушени сливи. А вуйчо Койчо, който сжщо не е приказливъ човѣкъ, ми дава единъ цванецъ...

Най-после ще ида и у мамината сестра — у лелини Стоенини. Тѣхната кжца е нисичка и собата имъ възтѣмна, ала тѣй мило и тѣй приветливо е у тѣхъ! Откъмъ стария куностасъ, обграденъ наоколо съ хубави щампи, дето и презъ деня трѣпка запаленото кандило, се разнася приятенъ миризъ на босилекъ, на сухо цвѣте и на още нѣщо, нѣщо много хубаво. Леля Стояна и куцичката кака Пенка ме посрѣщатъ тѣй топло, тѣй сърдечно, че душата ми трѣпне отъ драгостъ. Леля Стояна нѣжно ще ме помилва и: — Гледай, гледай ти, каква хубава премяна ти е направила майка ти, — ще се зачуди, като поглажда съ ржка новитѣ ми чиширчета и антерийката съ капачетата. — Ами я пъкъ пржчката му, каква е и колко е разцѣфтяна! Па и какво лъскаво жълтиче е вързано на нея! — Намѣсва се и кака Цанка, хлътналитѣ очи на която свѣтятъ отъ непристоренъ възторгъ. А додето ги суруквамъ, — Живъ и здравъ, живъ и здравъ! — викатъ и дветѣ отъ все сърдце. Леля Стояна изважда отъ долапа кравайче съ дълга огърлица на него. — Ние нѣмаме като други хора симиде, — извинява се тя. — Ехъ ама и кравайчето ни, видишъ ли какво е